

Гийом Мюсо

ПОВИКЪТ НА АНГЕЛА

София, 2014

Преводът е направен по изданието:

GUILLAUME MUSSO

L'appel de l'ange

XO Editions

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

Copyright © XO Éditions, 2011

© Георги Цанков, превод, 2014

© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-353-5

ГИЙОМ МЮСО

ПОВИКЪТ НА
АНГЕЛА

Превод от френски
Георги Цанков

Редактор
Зоя Захариева-Цанкова

*Брегът е по-сигурен, но аз обичам
битката с водните талози.*

Емили Дикинсън

Съдържание

Пролог	7
--------------	---

Първа част Котката и мишката / 11

1. Размяната	12
2. Separate lives.....	22
3. Тайно	35
4. Часова разлика	44
5. You've got mail	51
6. Нишката.....	60
7. Лампръор в немилост	71
8. Тези, които обичаме	83
9. Добре пазена тайна.....	91
10. Животът на другите	96
11. Дознанието.....	105

Втора част Аферата „Алис Диксън“ / 109

12. Алис	110
13. Дни на провал.....	119
14. Интимният неприятел.....	124
15. The girl who wasn't there	132
16. Кутията	135
17. Черната орхидея	138
18. Хипнотично	151

6	19. Да пресече пътя ти.....	156
Гийом	20. Незараснала рана.....	176
Мюсо	21. The wild side.....	178
	22. Призракът от Манчестър.....	191
	23. Огледалото с две лица.....	201

Трета част
Един за друг / 211

	24. Това, което мъртвите оставят на живите.....	212
	25. Градът, който никога не спи.....	216
	26. Момичето с очи на Модияни.....	226
	27. Пленница.....	230
	28. Франческа.....	237
	29. Ангел в ада.....	246
	30. Скрытата страна на луната.....	250
	31. На вражеска територия.....	261
	32. Истината за Дани Дойл.....	268
	33. Свидетелите.....	272
	34. The girl in the dark.....	278
	35. До последен дъх.....	286
	36. Finding Alice.....	295
	37. Огън в кръвта.....	305
	38. Малката Одеса.....	314
	Епилог.....	320
	Благодарности.....	324
	Места и за хора.....	325

Пролог

Мобилен телефон ли?

Отначало не долавяте ясно необходимостта от него, но за да не изглеждате изостанал, се изкушавате от по-простичък модел с пакет от основни услуги. На първо време бивате изненадан, че разговаряте доста гръмогласно в ресторанта, във влака или на терасата на кафенето. Няма съмнение, че е практично и успокояващо винаги да можеш да се свържеш със семейството си и с приятелите.

Както всички останали, вие се научавате да пишете есемеси, като чукате с пръсти по миниатюрна клавиатура, и бързате да ги изпратите. Както всички останали, изхвърляте бележника и го замествате с електронен. Старателно записвате номерата на вашите познати, на семейството и на любовниците ви. Прикривате данните на бившите си изгори, както и кода на кредитната си карта, който ви се случва да забравяте.

Макар да прави снимки с лошо качество, вие използвате камерата на вашия мобилен телефон. Готино е винаги да можете да покажете на колегите си някоя майтапчийска фотография.

Впрочем всички постъпват по същия начин. Тази вещ съответства на епохата: сриват се преградите между личен, професионален и социален живот. Най-вече всекидневието е станало по-напрегнато, по-гъвкаво, налага се непрекъснато да жонглирате с дневното си разписание.

Неотдавна сменихте вашия стар апарат срещу по-усъвършенстван модел: малкото чудо ще ви позволи да имате достъп до имейлите ви, да сърфирате в интернет и да си изтеглите стоотици други приложения.

В това отношение сте станал истински наркоман. Сякаш е трансплантиран към тялото ви, вашият мобилен телефон ви съпровожда дори в банята и в тоалетната. Където и да се намирате, рядко минава половин час, без да погледнете екрана, дебнейки пропуснатото обаждане, интимно или приятелско съобщение. И ако пощен-

ската ви кутия е празна, проверявате да не би някакъв хабер да е в състояние на изчакване.

Както любимата играчка от детството ви, вашият телефон ви вдъхва увереност. Екранът му е приятен, успокоителен, хипнотичен. Той ви помага във всякакви положения и ви предлага улеснението от незабавното общуване, което отваря пътя към какви ли не възможности...

* * *

Но една вечер, когато се завърнете, претърсвате джобовете си, след това чантата и установявате, че мобилният ви телефон е изчезнал. Изгубен ли е? Или е откраднат? Не, отказвате да повярвате. Проверявате отново без особен успех, внушавате си, че сте го забравили в офиса, но не: спомнете си, че сте го погледнали в асансьора, на излизане от работа и – вероятно – в метрото и в автобуса.

По дяволите!

Отначало се ядосвате заради загубата на самия апарат, след това се поздравявате, че сте подписали осигуровка „кражба/загуба/счупване“, като същевременно пресмятате точките за лоялност към мобилния оператор, които ще ви позволят да си поднесете нова високотехнологична и приятна на допир играчка.

Обаче в три часа сутринта вие още не сте успели да склопите очи...

Ставате безшумно, за да не събудите спящия до вас.

В кухнята, горе в един шкаф, тършувате за стар наченат пакет цигари, който сте скрили за екстрени случаи. Запалвате една и в състоянието, в което сте, я придружавате с чаша водка.

Гадост...

Седите приведен на стола. Студено ви е, защото сте оставили прозореца отворен заради миризмата на цигарата.

Припомнете си всичко, което съдържа вашият телефон: няколко видеофилма, петдесетина снимки, хронологията на сърфирането ви из интернет, вашия адрес (включително кода за входната врата на жилището ви), адреса на вашите родители, номерата на хора, които не би трябвало да се намират там, съобщения, които могат да възбудят предположения, че...

Не ставай параноик!

Дръпвате отново от цигарата и отпивате глътка алкохол.

Привидно няма нищо *истински* компрометиращо, но вие добре знаете, че привидностите са измамни.

Обезпокоен сте, че вашият апарат е попаднал в злонамерени ръце.

Сега вече съжалявате за някои снимки, за някои имейли, за някои разговори. Миналото, семейството, парите, сексът... Ако внимателно се разрови, някой, който иска да ви навреди, има с какво да съсипе живота ви. Съжалявате, но съжаленията вече са без значение.

Тъй като потрепервате, ставате и затваряте прозореца. Прилепил чело към стъклото, наблюдавате редките светлинки, които все още греят в нощта, и си казвате, че в другия край на града един човек може би е вперил очи в екрана на вашия телефон, изследва с наслада сенчестите страни на вашия интимен живот и рови методично сред вътрешностите на апарата в търсене на вашите *dirty little secrets*¹.

---

¹ Мръсни малки тайни (англ.). (Необозначените бележки под линия са на преводача.)

Първа част

Котката и мишката

1

Размяната

*Има човечеи, чиято съдба е да кръстосат пътищата си.
Където и да са. Където и да отидат. Един ден те се срещат.*

Клоди Гале¹

Ню Йорк
Летище Джей Еф Кей
Седмица преди Коледа

Тя

– И какво се случи след това?

– След това Рафаел ми подари диамантен пръстен от „Тифани“ и ме помоли да му стана жена.

С прилепен до ухото си телефон, Мадлин се шляеше пред високите прозорци, които гледаха към самолетните писти. На пет хиляди километра оттам, в малкия си апартамент в северната част на Лондон, най-добрата ѝ приятелка слушаше, изпълнена с нетърпение, детайлния отчет за нейното романтично офейкване в Голямата ябълка.

– Той наистина е проявил голяма класа! – констатира Жюлиан. – Уикенд в Манхатън, стая във „Уолдорф“, разходка с каляска, старовремско предложение за женитба...

---

¹ Клоди Гале е френска писателка, родена през 1961 г.

– Да – развесели се Мадлин. – Всичко беше съвършено, като във филм.

– Май в известна степен прекалено съвършено – подразни я Жюлиан.

– Ще ми обясниш ли как нещо може да бъде „прекалено“ съвършено, преситена госпожо?

Жюлиан несръчно се опита да поправи изреченото:

– Искам да кажа: изглежда, не достига *изненадата*. Ню Йорк, „Тифани“, разходка по снега и пързалката в Сентръл парк... Може да се предположи, че случилото се е очаквано, малко звучи като клише!

Злобничко Мадлин контраатакува:

– Ако си спомням добре, когато Уейн ти предложи брак, това се случи на излизане от кръчма, след пиянска вечер. Той беше натъпкан с алкохол като вагон от метрото в пиков час и отиде да повръща в тоалетната, след като ти поиска ръката, нали така?

– Окей, ти печелиш този рунд – капитулира Жюлиан.

Мадлин се усмихна, приближавайки се към зоната за качване, и се опита да намери Рафаел сред гъстата тълпа. В началото на коледната ваканция хиляди пътници се блъскаха на летището, което жужеше като пчелен кошер. Едни бързаха да се съберат със семействата си, докато други потегляха към края на света, към райски дестинации, далеч от сивотата на Ню Йорк.

– Всъщност – поде отново Жюлиан – ти не ми каза какъв беше твоят отговор.

– Шегуваш ли се? Естествено, че отвърнах „да“!

– Не го ли накара да започне да примира от любов?

– Да примира ли? Жюл, почти на трийсет и четири години съм! Не смяташ ли, че достатъчно дълго съм чакала? Обичам Рафаел, излизам с него от две години и се опитваме да си направим дете. След няколко седмици ще се настаним в къщата, която избрахме заедно. Жюлиан, за първи път в моя живот се чувствам закрияна и щастлива.

– Говориш така, защото той е до теб, нали?

– Не! – извика Мадлин, смеейки се. – Той отиде да предаде багажите. Говоря това, защото го мисля!

Тя спря пред будка за вестници. Всекидневниците бяха разположени един до друг, а първите им страници очертаваха портрета на ненормален свят,

който беше заложил бъдещето си: икономически кризи, безработица, политически скандали, социално ожесточение, екологични катастрофи...

– Не се ли боиш, че с Рафаел животът ти ще е предвидим? – нанесе удар Жюлиан.

– Това не е недостатък! – обори я Мадлин. – Имам нужда от солиден мъж, от такъв, на когото може да се разчита, от вяност. Около нас всичко е нетрайно, крехко и несигурно. Не искам нищо подобно да има при нашата двойка. Желая вечер да се прибирам вкъщи и да съм сигурна, че ще намеря спокойствие и ведрост у дома. Разбираш ли?

– Хм... – промърмори Жюлиан.

– Никакво „хм“, Жюл. Започвай да обикаляш бутиците за шаферската си рокля!

– Хм – все пак повтори младата англичанка, но този път повече за да прикрие вълнението си, отколкото да изрази скептицизъм.

Мадлин погледна часовника си. Зад нея, върху пистите за излитане, сребристите самолети чакаха в индианска нишка, преди да потеглят.

– Е, добре, оставям те, полетът ми е в 17 и 30, а все още не съм си прибрала... мъжа!

– *Бъдещият* мъж... – поправи я Жюлиан усмихнато. – Кога ще ме посетиш в Лондон? Защо не го направиш този уикенд?

– Много бих искала, но е невъзможно: ще кацнем на летище „Роаси“ много рано. Едва ще ми стигне времето да взема един душ вкъщи преди отварянето на магазина.

– Виждам, че не бездействаш!

– Аз съм цветарка, Жюл! Най-много работа имам в дните около Коледа!

– Опитай се поне да поспиш по време на пътуването.

– Добре! Ще ти се обадя утре – обеща Мадлин, преди да затвори.

Той

– Не настоявай, Франческа: невъзможно е да се видим!

– Но аз съм на двайсет метра от теб, в подножието на ескалатора.

Прилепил джиесема до ухото си, Джонатан смръщи вежди и се приближи до парапета. Там, долу, млада мургава жена с вид

на мадона телефонираше, държейки за ръка дете, опаковано в прекалено голяма за него канадка. Косите ѝ бяха дълги, носеше плитките джинси, вталено мъхесто палто, както и маркови слънчеви очила с широки рамки, които – като маска – скриваха част от лицето ѝ.

Джонатан размаха ръка в посока към сина си, а той срамежливо му върна поздрава.

– Изпрати ми Чарли и чупка! – заповяда той, готов да кипне.

Всеки път, когато виждаше бившата си жена, го обземаше гняв, примесен с болка. Могъщо чувство, което не можеше да контролира, а то го правеше едновременно избухлив и унил.

– Не продължавай да ми говориш така! – изрази протест тя с глас, в който се долавяше лек италиански акцент.

– Не се осмелявай да ми даваш уроци! – избухна той. – Ти направи избор и трябва да си понесеш последствията. Ти предаде семейството си, Франческа! Ти ни предаде, Чарли и мен.

– Не намесвай Чарли!

– Да не го намесвам ли? След като именно той гълта горчивите хапове? Заради твоите забегки момчето вижда баща си само няколко седмици годишно!

– Съжа...

– И самолета! – прекъсна я той. – Искаш ли да ти припомня защо Чарли се бои да се качи на самолета сам, което ме принуждава да прекосявам страната при всяка негова ваканция? – запита, повишавайки тона.

– Това, което се случва с нас, то е... то е животът, Джонатан. Ние сме възрастни хора, така че от едната страна не стои добрият, а от другата лошата.

– Съдията беше на друго мнение – отбеляза той, внезапно отегчен, напомняйки ѝ за развода, който беше произнесен по вина на бившата му съпруга.

Замислен, Джонатан отвърна поглед навън. Беше едва 16 и 30, но скоро щеше да падне нощ. Върху осветените писти впечатляваща редица от големи въздушни птици очакваше сигнал от контролната кула, преди те да се понесат към Барселона, Хонконг, Сидни, Париж...

– Добре, стига разговори – поде отново той. – Училището започва на 3 януари, ще ти доведе Чарли предния ден.

– Добре – съгласи се Франческа. – Последно: купих му мобилен телефон. Искам да се свързвам с него по всяка време.

– Майтапиш ли се! И дума да не става! – избухна той.

– Никакви телефони на седем години.

– Спорно е – поде тя.

– Щом е спорно, не трябваше сама да взимаш подобно решение. Може би пак ще си говорим, но сега си прибери играчката и пусни Чарли да дойде при мен!

– Добре – склони тя покорно.

Джонатан се наведе през перилото и с присвити очи констатира, че Чарли подаде на Франческа едно малко цветно телефонче. След това момченцето целуна майка си и с несигурна стъпка пое нагоре по ескалатора.

Джонатан избута няколко пътници, за да пресрещне сина си.

– Здравсти, тате.

– Здравсти, човече – изрече той и го притисна в прегръдките си.

Те

Пръстите на Мадлин препускаха по клавиатурата. С телефона в ръка тя преминаваше покрай витрините в безмитната зона, като почти слепешката пишеше есемес в отговор на Рафаел. Спътникът ѝ беше регистрирал багажите, но сега се беше наредил на опашка, за да премине контрола по сигурността. В съобщението си Мадлин му предложи да се срещнат в кафенето.

– Тате, малко съм гладен. Може ли да ми купиш *панино*¹, моля? – запита възпитано Чарли.

Положил ръка на рамото на сина си, Джонатан пресичаше лабиринта от стъкло и стомана, който водеше към изходите за отпътуване. Той ненавиждаше летищата, особено по това време на годината – Коледата и аерогарите му припомняха чудовищните обстоятелства, при които преди две години беше научил за измената на жена си, – но изпълнен

¹ *Панино* – вид италиански сандвич с хлебче чабата, разрязано на две и гарнирано с колбас, месо, сирене или домати.

с радост, че отново вижда Чарли, го вдигна от земята, като го прихвана през кръста.

– *Панино* за младежа! – изрече пламенно, пренасочвайки се към ресторанта.

„Небесната порта“, основното кафене на терминала, беше организирано около атриум, в центъра на който различни щандове предлагаха широко разгънато ветрило от кулинарни специалитети.

„Шоколадово суфле или парче пица?“ – запита се Мадлин, докато разглеждаше бюфета. Естествено, по-разумно би било да хапне плод, но я гонеше вълчи глад. Тя постави на табличката си сладкиша, но почти мигновено го върна на място, защото нейният щурец в ухото¹ ѝ нашепна колко калории се съдържаха в това изкушение. Малко разочарована, измъкна ябълка от плетената кошница, поръча си лимонен чай и отиде да плати на касата.

Хлебче *чиабата*, песто, домати конфи², шунка от Парма и моцарела: на Чарли му течаха лигите пред италианския сандвич. От съвсем малък той придружаваше баща си в кухните на ресторантите, което възпитаваше вкуса му към лакомствата и разви любопитството му към всевъзможни сладости.

– Внимавай да не обърнеш табличката, нали? – посъветва го Джонатан, след като плати леката закуска.

Хлапето кимна в знак на потвърждение, като внимателно пазеше равновесие между своето *панино* и бутилката вода.

Ресторантът беше претъпкан. Залата беше с овална форма, разтягаше се по дължината на остъклена стена, която гледаше директно към пистите.

– Къде ще седнем, тате? – запита Чарли, изгубен сред морето от пътници.

Джонатан проучваше с безпокойство гъстата тълпа, която се блъскаше около столовете. Видимо имаше повече клиенти, отколкото места. Изведнъж, като по магия, близо до панорамното стъкло се освободи маса.

---

¹ Щурец в ухото – алюзия за героя от „Пинокио“ на Карло Колоди и от филма на „Уолт Дисни“, който съветва и напраща главния герой.

² Домати конфи – домати, мариновани по специална рецепта. **на ангела**

– Курс на изток, матросче! – нареди той и намигна на сина си.

Забърза крачка, а в този момент звънът на телефона му отека сред всеобщата врява. Джонатан се поколеба дали да отговори. Макар ръцете му да бяха заети – багажа в едната ръка и таблата в другата, – той се опита да извади апарата от джоба на самото си, но...

Ама че гъмжило! – натъжи се Мадлин при гледката на ар-мадата от пътници, която беше превзела ресторанта. Надяваше се да отдъхне за миг преди полета, но не откриваше маса, където да подложи крак!

Олеле! Едва не извика, когато една оперирана от комплекси тийнейджърка премаза крака ѝ, без въобще да се извини.

Гадна малка чумо, помисли си тя изразително и я удостои със строг поглед, на който девойката отговори, като дискретно ѝ показа среден пръст, чието предназначение не оставяше никакво съмнение.

Мадлин дори не успя да се почувства дестабилизирана от тази агресия. Тя току-що бе забелязала свободна маса до прозореца. Засили крачка, за да не изпусне скъпоценното местенце. Беше на три метра от целта си, когато телефонът започна да вибрира в чантата ѝ.

Не му е времето!

Отначало реши да не отговаря, след това промени мнението си: вероятно Рафаел я търсеше. Несръчно грабна таблата в едната си ръка – *Да му се не види, колко е тежка купата с чай!* – докато с другата ровеше в чантата, за да измъкне мобилния телефон, потънал между внушителната връзка ключове, бележника и романа, който си носеше. Тя се изкриви, за да натисне копчето на апарата и да го допре до ухото си, когато...

* * *

Мадлин и Джонатан се сблъскаха жестоко. Купа с чай, ябълка, сандвич, бутилка кока-кола, чаша вино: всичко полетя във въздуха и се озова на пода.

Изненадан от удара, Чарли също изпусна своята табла и заплака.

Каква тъпачка! – разгневи се Джонатан, като се повдигаше не без усилие.

– Не можете ли да гледате къде ходите! – кресна той.

Какъв идиот! – избухна Мадлин, идвайки на себе си.

– На всичкото отгоре мен държите виновна? Не подменяйте ролите, старче! – рече му тя, преди да вдигне от земята телефона, чантата и ключовете си.

Джонатан се наведе към сина си, за да го успокои, прибра сандвича, предпазен от найлонова обвивка, както и бутилката вода и своя джиесем.

– Пръв видях тази маса! – възмути се той. – Практически бяхме седнали, когато се сгромолясахте стремглаво като лавина, без дори...

– Шегувате ли се? Забелязах тази маса много преди вас.

Гневът на младата дама подчертаваше до този момент недоловимия английски акцент.

– Както и да е, вие сте сама, а пък аз съм с дете.

– Хубаво извинение! Не виждам защо фактът, че сте с малчуган, ви дава правото да се хвърляте отгоре ми и да съсипвате блузата ми! – оплака се тя, тъй като откри петно от вино, изцапало дрехата.

Съкрушен, Джонатан раздвижи главата си и вдигна очи към небето. Отвори уста, за да протестира, но Мадлин бързо го пресече:

– И освен това не съм сама! – увери го тя, забелязвайки Рафаел.

Джонатан сви рамене и пое ръката на Чарли

– Ела, да идем другаде. Смотана нещастница... – изрече той, докато напускаше ресторанта.

* * *

Полетът „Делта 4565“ напусна Ню Йорк за Сан Франциско в 17 часа. Изпълнен с радост, че отново се е срещнал със сина си, Джонатан не усети как минава времето. След раздялата на родителите му Чарли имаше фобиен страх от самолети. Беше му невъзможно да пътува сам или да заспи по време на пътуването. Така че седемте часа, колкото траеше преходът, бяха посветени на размяна на анекдоти, разказваха се смешни истории и за двайсети път беше изгледан целият филм „Лейди и скитникът“¹ от екрана на

---

¹ „Лейди и скитникът“ е пълнометражен анимационен филм на „Уолт Дисни“ от 1955 г.

лаптоп, като същевременно момчето се наслаждаваше на малки кофички американски сладолед Хааген Даз. Тези наслади бяха запазени за бизнес класата, но една стоворчива стюардеса, която не беше устояла пред симпатичната муцунка на Чарли и непохватния чар на баща му, с удоволствие наруши правилата.

Полетът „Ер Франс 29“ напусна летище Джей Еф Кей в 17 и 30. В изолирания от околния свят комфорт на бизнес класата – наистина Рафаел беше добре обмислил всичко... – Мадлин включи фотоапарата си, за да разгледа снимките от нюйоркските им лудории. Залепени един до друг, двамата влюбени преживяха отново с ликуване върховните моменти от пътуването, своеобразно предчувствие за медения месец. След това Рафаел заспа, докато, изпълнена с очарование, Мадлин изгледа за енти път „The Shop Around the Corner“¹, старата комедия на Любич, предложена по видеото.

Благодарение на часовата разлика дори не беше станало 21 часът, когато самолетът на Джонатан кацна в Сан Франциско.

Освободен от страха, Чарли заспа в ръцете на баща си малко след като се измъкнаха от въздушната птица.

В салона за пристигащи Джонатан търсеше с очи приятеля си Маркус, с когото държаха малко френско ресторантче в сърцето на „Норт Бийч“² и който трябваше да дойде да ги посрещне с кола. Мъжът се повдигна на пръсти, за да преодолее гълпата.

– Бих се учудил, ако се появеше навреме! – промърмори.

На края на силите си, реши да прегледа своя телефон, за да види дали някой му е оставил съобщение. След като деактивира режима „самолет“, върху екрана се появи доста разтеглен текст:

Добре дошла в Париж, мила моя! Надявам се, че си си починала по време на полета и че Рафаел не е хъркал осо-

¹ „Магазинът зад ъгъла“ е комедия на Ернст Любич (1892–1947), римейк по която прави съвременната режисьорка Нора Ефрон – „Имате поща“ с Том Ханкс и Мег Райън.

² „Норт Бийч“, или Северният плаж, е италианският квартал на Сан Франциско – туристическа атракция, изпълнен е с ресторанти, кафенета, барове.

бено много. Извини ме за преди малко: очарована съм, че се омъжваш и че си намерила мъжа, който може да те направи щастлива. Обещавам ти да сторя всичко необходимо, за да изпълня сериозно и достолепно ролята си на шаферка!

Твоя доживотна приятелка Жюлиан

Каква е тази неразбория? – помисли си той, докато пре- прочиташе есемеса. Смахната шегичка на Маркус ли? За няколко секунди повярва на тази версия, докато се зае да разгледа апарата: същият модел, същият цвят, но... не беше неговият! Бърз поглед върху програмата на електронната поща му даде възможност да открие личността на собственичката: някоя си Мадлин Грийн, която живееше в Париж.

Мамка му! – рече си. – Това е телефонът на мацката от Джей Еф Кей!

Мадлин погледна часовника си и преглътна една прозявка. Шест и половина сутринта. Полетът бе продължил малко повече от седем часа, но, с часовата разлика, самолетът кацна в събота сутринта в Париж. „Роаси“ се будеше бързо. Както в Ню Йорк тръгналите на коледна ваканция превзе- маха летището, въпреки ранния час.

– Сигурна ли си, че искаш да идеш да работиш днес? – по- пита Рафаел пред лентата за багажите.

– Разбира се, скъпи! – каза тя докато включваше телефона си, за да прегледа пощата. – Готова съм да се обзаложа, че вече ме чакат немалко поръчки.

Първо изслуша секретаря, но един провлечен и полуза- спал, напълно непознат ѝ глас беше оставил съобщение:

– Здравей, Джон, Маркус е. Хм... имах дребна неприятност с реното: изтичане на масло... Добре де, ще ти обясня по-къс- но. Казвам това, за да знаеш, че малко ще закъснея. Извиня- вай...

Какъв е този хахо? – запита се тя. – Някой, който е из- брал грешен номер ли? Ха...

Разколебана, внимателно разгледа джиесема: същата мар- ка, същият модел, но не беше нейният.

– По дяволите! – изруга гръмко. – Това е теле- фонът на откачения от летището!